

Jeg går ud fra, at hr. Ole Vagn Christensen er enig i, at den danske model er et udtryk for, at parterne selv skal løse en konflikt, og når parterne i en forhandlingssituation er kommet dertil, at de p.t. ikke kan komme videre i forhandlingerne, så gør de brug af den danske models andet trin, der er at iværksætte en lovligt varslet konflikt. En lovligt varslet konflikt har til formål at blødgøre parterne. Den part, der først bliver blød, bliver mest forhandlingsvenlig, og så finder man en løsning.

Men den mulighed er jo afskrevet, når der gribes ind. Konflikten har løbet i 8 dage. Som den socialdemokratiske ordfører sagde for lidt siden, så respekterede Socialdemokratiet den fri forhandlingsret i 8 dage, så det er altså en knægtelse af den fri forhandlingsret. Det er jo klart, at når den ene part, Amtsrådsforeningen, ved, at der kommer et indgreb, så foretager den sig ingenting. Så har den jo en hjælpende hånd i baghånden, og den gør den så brug af, og det forstår jeg udmærket den vil gøre. Men jeg synes ikke, det er Socialdemokratiet værdigt at støtte det.

Jeg skal ikke tage stilling til, hvor høje sygeplejerskelønningerne skal være, men som politiker skal jeg tage stilling til, at vi skal have et sundhedsvæsen, som fungerer, og som vi kan sikre ved at bevare det nuværende antal sygeplejersker, sådan som regeringens egen sundhedsplan ønsker at lægge an til. Vi skal sikre, at der kommer nye unge ind på sygeplejerskolerne, sådan som regeringens egen sundhedsplan lægger an til. Men med et indgreb, hvor man vil fortsætte den udvikling, at sygeplejerskerne forsvinder fra hospitalerne, og unge fravælger sygeplejerskeuddannelsen som deres fremtid, så er der et grundlæggende problem. Jeg vil faktisk sige, der er en tikkende bombe under sundhedssektoren, og det synes jeg man burde have taget med i sine betragtninger, når man griber ind for et så relativt lille beløb, som der øjensynlig er tale om.

Jeg skal ikke kunne svare på det, som hr. Jens Vibjerg spørger om, nemlig hvorvidt sygeplejerskerne stiller sig tilfreds med de 40 mio. kr. Jeg konstaterer bare, at det er det, der har været fremme i den offentlige debat.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Ole Sohns argumentation er meget ensidig og meget tynd og en skøjten hen over det, der er virkelighedens verden. Det er jo et fint spind

af masker, den danske model består af. Der er også en hel masse elementer, som indgår i det forløb, man har været igennem i den seneste periode op til denne konflikt. Det er jo helt klart, at det ikke er så enkelt, at vi bare kan sige, jamen vi giver dem det der, så er der ro. Hvem tror på, at de andre grupper, som også har været med til at sige ja, ville stille sig tilfredse med, at man på den måde skaltede og valtede med den danske model inde i Folketinget.

Lad os nu lige lade eftertænkksomheden råde og så prøve at tænke over, hvor det er, vi er på vej hen.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg kunne da godt tænke mig at spørge hr. Ole Sohn, hvor lang tid SF regner med, at denne her konflikt skal vare. Jeg synes, hr. Ole Sohn slap lidt for let hen over det. Skal der lig på bordet? Skal de ældre undvære pleje i år eller i måneder? Hvad er det, hr. Ole Sohn mener? Hvor mange af dem, der står på venteliste, skal pludselig blive til akutte patienter?

Som sagt: Hr. Ole Sohn slap for let om ved det, da han svarede på, hvor lang tid denne her konflikt skal løbe efter SF's mening.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Hvordan kan hr. Ole Sohn bare holde fast i de der ca. 40 mio. kr.? Det er jo kommet frem flere gange, både i de spørgsmål, der var til tidligere indlæg, og under hr. Ole Sohns indlæg, at det ligesom var det, der skilte parterne. Hvordan kan hr. Ole Sohn være sikker på, at det var det? Det er altså for billigt bare at slynge det ud. Der må komme en bedre argumentation.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er i øvrigt også et svar til hr. Ole Vagn Christensen. Hvis Folketinget her havde mandsmod nok til at sige: »Vi erkender, at vi har begået vold mod forligsmandsloven og grebet ind på et tidspunkt, hvor det ikke var nødvendigt. Vi lader forslaget falde, og så siger vi til begge parter, også Amtsrådsforeningen: Der er ikke noget sikkerhedsnet i Folketinget.« Så er jeg ret overbevist om, at så går der ikke mange dage, før der kommer realitetsforhandling.

Om beløbet er det ene eller det andet skal jeg ikke tage stilling til. Jeg har kun refereret – jeg kan ikke gøre andet – det, der har været i den